

Рогошка.

Хубавъ майски день. Небето чисто като стъкло. Слънцето сладко грѣе и топли разгърнатитѣ пазухи на майката земя. Всичко е на работа.

По полянкитѣ на „Глуха долчина“ се ширнало стадо овце. Мъничкиятъ Тенчо имъ е овчаря. Седналъ на припекъ, той чете нѣщо въ нѣкаква нова шарена книжка и отъ време на време наглежда стадото си. Овцетѣ пасатъ сочна трева и сладко, сладко хрупатъ. По едно време Тенчо гледа Рогошка, най-добрата овца, легнала, сложила глава на земята — дреме. Той стана и отиде при нея.

— Рогошке, какво ти е? Хайде стани де! Или не искашъ, не ти харесва тревата? Стани де! Внжъ другитѣ овце, какъ бързо, бързо се надварятъ! — И Тенчо натири Рогошка да пасе. Ала ней не ѝ се пасѣше. Тя обиколи насамъ, нататъкъ, помириса тукъ-тамъ и пакъ легна.

Може да е болна, си помисли Тенчо, като я гледаше угриженъ. Знамъ, дѣдо имъ пускаше кръвь отъ ушитѣ, шомъ нѣкоя тѣй се подуе, пѣшка и не иска да пасе. Чакай и азъ да сторя това. — Той си приготи ножчето и се затече къмъ Рогошка. Седна до нея, взе главата ѝ на коленетѣ си, започна да я милва и, безъ тя да сети, отрѣза малко отъ върхътъ на ухото ѝ.

— Ха сега иди се поразтѣпчи. Болката скоро ще ти мине и ти пакъ ще пасешъ. И ще бждешъ здрава и най-добра отъ всички. — Той разстана овцата и я натири съ окървавено ухо къмъ другитѣ овце. Стори му се, че тя вече ще оздравѣе и безгриженъ се затече къмъ беизкитѣ сипеи. Дълго тамъ той си прави ту воденички, ту рѣки отъ ситната прѣстъ, ту се пързеляше по нея. Заигра се Тенчо и тѣй се улиса въ играта, че съвсемъ забрави болната овца.

Слънцето преваляше на западъ. Стадото се бѣще отдалечило доста. Едва се чуваше вече тракането на рждясалата хлопка. Изведнажъ Тенчо се сѣти за Рогошка! Бързо се озова той при овцетѣ си и заогледва наоколо. Ала нея я нѣмаше. Сърцето